

od nje tudi naglo redijo. Toda čez nekoliko časa se jim tudi ta jéd uprè, da ostanejo brez vse poreje vedno v enakem stanu. Kdor jih hoče pa do dobrega spitati, naj ravna takole: Vzame naj ovsa za dva dni in naj ga dene v kako posodo in s soljo posuje, čez to pa nekoliko vode vlije. Ker se pa oves od mokrote koliko koliko napne, zato posoda ne sme polna biti. Prešiči, katerim se od te mešance po redu vsak dan nekoliko jesti dá, ostanejo ješči in požrejo vse, kar se jim le dá, ter se spita, da jih je lepo viditi.

„Neue landw. Zeitg.“

Zdravilska skušnja.

(Da mašoba tekne človeku in živini), trdita angleška zdravnik Simson in Thomsen tako-le: Delavci v fabrikah, kateri imajo z volno opraviti, so večidel prav zdravi. Volna, ki ima več ali manj mašobe ali oljnate stvari v sebi, k zdravju veliko pripomore ali s tem, da se je koža navzame ali pa morebiti tudi pljuča. Znano je, da se z oljem, ribjo mastjo itd. ozdravi marsikter bolnik, kateri hira, ker ga kri prav ne redí, kakor na priliko, pri bezgavkah (škrofelnih) itd.; zato ni čuda, ako delavec, ki v tako fabriko (volnarijo) pride, se kmalo poredí. Kaj takega pa se ne zgodi v fabrikah, ki imajo s pavolo opraviti.

Našim ženskam nekaj — pa brez zamere!

Grški modrijan Demonak je srečal enkrat gospó, ki je nališpana se šopirila po ulicah; na obrazu se ji je bralo, da je vsakemu hotla reči: „mene pogledajte!“ Modri mož to viditi, stopi k nji in ji pošepeta na uho: „Prijetlica! to pred Vami nosila je ovca, pa vendar ni bila več kakor — ovca!“ — Današnji dan bi pač potrebovali veliko veliko Demonakov, da bi vsem ženskam, gospóskim in kmetiškim, šepetali na uho: „Nikar se ne šopirite z robo, ki jo na sebi nosite iz žlahne volne ali žide narejene: uno je nosila pred vami ovca, pa je vendar le — ovca bila, v to pa je zapreden bil črv in je le — črv ostal!“ Naše gospó v mestu in na kmetih res mislijo, da so zavoljo drage obleke kaj bolj obrajtane kot ovce ali židne gosence. Kako se motijo! Kakor da bi ne vedili, da to le ovcí in gosenci, fabriki in krojaču (žnidarju) čast dela, ne pa tistemu, kdor to robo na sebi nosi! Le možje in očetje so milovanja vredni, ki ženstvu tako robo kupujejo, in če ovca — ovca ostane, so pa oni oslički in ostanejo — oslički. To je čast, ki jim gré in ktero jim iz srea privošijo — pametni ljudje!

Jugoslavenska književnost.

Večkrat sem že čul, kako so nekteri mlajši gospodje tožili, da nimamo zmiraj kaj novega za branje.

Mali narodíci morajo v tem druge želje imeti kakor veliki. Mi Slovenci nimamo preveč časnikov, ker še pretrdno spijo meščani naši, ki imajo književnost zdržavati. Po takem bodimo prav zadovoljni, da imamo take dobre časnike, kakor jih vidimo izhajati v Ljubljani in Celovcu.

„Slovenski Glasnik“, izhajajoči letos kot mesečen list, prinesel je v prvem listu toliko raznovrstnih sestavkov, da more vstreči vsaki ne prenapeti želji; ima pesmic za pesniške srea, ima novelistične reči, posebno pa nam je drago in mило tudi iz domačih krajev najti pripoved. Nikdo ne verjame, kako pripovedi domačega zadržaja segajo globoko v srea. Pa pri listu, izhajajočem le redko, velja zapomniti, da koliko mogoče sestavki ne segajo preveč na dolgo in široko, zatoraj se nam prvi zvezek toliko več dopada, ker nam obeta, da noben sestavek ne bo razdeljen v več zvezkov kot dva. — Poseben značaj ima pa letos dobiti ta list kot središče za izrazoslovje ali terminologijo šolskih knjig, ker razdeliv delo po željah osebnih mora se gledati na to, da

bo nekako edinstvo v izrazih. Sledeči, to je, drugi zvezek prinesel bo glavna pravila o slovenski terminologiji, in pokus o jezikoslovni.

Živo ter živo tedaj priporočamo list, posebno pa šolski mladini; na vsaki gimnazii in posebno v ljubljanski morali bi ga viditi mnogo ter mnogo.

Od tiste strani pride nam letos še drugo darilo duševno, to je „Cvetje iz domačih in ptujih logov“. Da se nam zopet prikazuje nekaj „Viljem Tell“ iz največega nemškega trageda, hvale je vredno. Še dražje nam je pa, da nam pride za tem tudi kaj iz večnega vira lepote vseobčne, to je, iz grškega na red; kdor je le malo kaj okusil Ksenofonta in božanstvenega Platona, radoval se bo temu početju, ter po mogočosti podpiral namen, ki nas vodi pravo pot, to je, da ne beremo samo prevodov iz nemškega jezika, ki ga že tako preveč uživamo, ampak tudi iz drugih jezikov, ki bodo prinesli naši književnosti novega gradiva. Najljubši pa so nam prevodi iz slovanskih narečij; zatoraj srčno bodi pozdravljeno „Cvetje“, ki nam obeta krasni prevod prekrasnega Smail Age Čengića. Prihodnje leto prinese nam morebiti kaj iz Kollara, Mickievića, Puškina.

Sedaj pa podamo iz 1. zvezka za pokušno odlomek Cegnarjevega prevoda sledeče vrstice:

Ribarček (poje v čolnu).

Smehljá se jezera kopel vabljiva,
Mladeneč na bregu v spanji počiva;
Začuje zvonjenje,
Brenkljanje sladkó,
Ko angeljske strune
U raji ljubó.

In ko se v presladkem veselji zbudi,
Srebrna mu prsi vodica škropí.

Doní iz globíne:
Ti, deček, si moj!
Spijočega vzamem
V globíne seboj.

Pastir (poje na planini).

Obvari vas Bog,
O solnčne višave!
Mora v nižave
Na zimo pastir.

Z dolín na višave, z višav u dolino;
Kukavica skliče nas na planino,
Ko zemljo odel bo mili rožni cvet
In pomlad zbudila studence spet.

Obvari vas Bog,
O solnčne višave!
Mora v nižave
Na zimo pastir.

Planinski lovec.

(prikaže se nasproti na visoki skali).

Višave grmijo in brv se šibi,
Al lovca ni groza strmečih čerí;
On smelo koraka
V ledene goré,
Kjer zemlja za pomlad,
Za brstje ne vé;

Ozira se pod-se v megleno morjé,
Al krajev ne loči, kjer mesta stojé.
Skoz predrte oblake
Mu svet se bleščí,
Globoko pod ного
Poljé zelení

(Pokrajina se premení; zgor se čuje zamolklo grmenje, senca in oblaki se podé čez pokrajino).

„Glasonoša“. Že lani smo rekli, da je ta list prvi praktično nastopil pravo pot, ktera nas Jugoslavene pribli-